

Sant

Ingyenes

Tavaszi

2017. XXVII. ÉVF. 1. (157.) SZ.

Az Újpesti
Baptista
Gyülekezet
lapja

ALAPÍTÁSI ÉV: 1936

Kedveseim

A lelkipásztor rovata

Elmúlt a tél, itt van végre a tavasz!

Micsoda öröm, milyen lelkesítő, hogy eljött a kikelet, hogy rügyek fakadnak a fákon, madarak dalolnak, végre lekerülnek a télkabátok, sálak, sapkák, és boldogan szabadulunk ki a természetbe. Rányílik a szemünk Isten évenként megismétlődő csodatételére, hogy az élettelennek látszó kopár föld éledni kezd, hogy a kopasz faágak virágba borulnak, lombot növesztenek, a földbe visszahúzódott élőlények felébrednek, előjönnek, élnek és éltetnek.

Vajon mit üzen számunkra az évszakok váltakozása?

Életed, hited, szolgálodat is elerőtlenedik néha, de az Úr tud és akar újat kezdeni veled. Fel akar ébreszteni, és azt szeretné, hogy életed virágba boruljon, kopárságod helyén pázsit nőjön, és áldássá légy mások számára.

Néha visszahúzódva, bezárkózva élünk, és ezt jónak látjuk...

Nemrégén még jégpáncél fagyott az utakra, hó borította a mezőket, elviselhetetlen hideg volt. Reménytelenül megfagyott minden.

Kedveseim! Itt a tavasz! Ébredjünk, énekeljünk, mozduljunk meg, nekiindulhatunk a gyümölcsöző életnek, de már most el kell kezdenünk.

Kitartó, következetes szolgálattal, munkával be kell állnunk Isten szőlőskertjébe.

Kezdődik a munka. Életünk során mennyiszor indultunk és Istennek engedelmeskedve kezdtünk dolgozni. Nem az azonnali, látványos eredmények, hanem az engedelmesség motivált. **Az Úrért, az Urat szolgáljuk, vele munkálkodunk.**

A kiskertekben ásunk, és hittel elvetjük a magot.

Betakarjuk (eltüntetjük), azután megöntözve várunk. És mi magunk is részesei lehetünk a csodának, hogy amit mi vetettünk el, abból kicsiny hajtás, majd terebélyes növény lesz.

Nemcsak a magoncok indulhatnak növekedésnek: „Hintsd szerzetét a szeretet kincseit..”

Ha nyitott szemmel járunk, ha gyönyörködünk a teremtett világban, ha engedelmeskedünk az Úrnak, és a ránk bízott feladatokat hittel elvégezzük, meggazdagítja életünket.

Ha vetjük az igemagot, láthatjuk annak csodás fejlődését és a gyümölcsstermet.

Tegye az Úr áldottá, boldoggá e csodás évszakot mindnyájunk számára!

Mészáros Kornél

VersElő

Az évek körforgása

Az évek körforgását megáldod,
Uram,
Tőled indul ki,
és Hozzád tér utam
lépések nélkül is.
Haladunk Feléd,
éveink végén
megérkezünk Eléd,
oda,
ahol Téged dicsér minden,
mert
mindörökké
Te vagy az Isten!

Lukátsi Vilma

Hogyan döntöttünk egymás mellett

Évával régen ismertük egymást. Nyári egyházzenei tanfolyamra jártam már 1984-től. Újpesten két leányzó szinte mindennap ott volt az imaházban segíteni a konyhai munkákban, a bevásárlásban stb., Éva és barátnője, *Kocsi Hajni*. A „kávészünetekben” sokszor beszélgettünk, és szinte mindennap elfogyasztottunk közösen egy doboz almalevet. Leginkább csupán haverkodásszinten voltak ezek a találkozások. Ez a felületes kapcsolat sokáig, évekig tartott, semmilyen más cél vagy terv nem szerepelt egyikünk gondolatában sem, mint a laza, jókedvű időtöltés.

Néhány évvel később, 1988 őszén a kiskőrösi ifjúsági találkozóra mentem. Nem akartam két napig ott lenni, ezért úgy döntöttem, hogy apu autójával megyek, és elviszek magammal másokat is, de még szombaton hazajövök.

Mire megérkeztem, erős fejfájásom lett, ami nem akart csillapodni. Gyógyszer nem volt nálam.

Kiskőrösön az imaház bal oldali karzatáról megláttam a jobb oldali karzaton Évát, akivel „jelelve” megbeszéltem, hogy fáj a fejem, neki van gyógyszer, kértem tőle... Így történt az aznapi találkozásunk. Ettől kezdve szinte egész nap együtt voltunk. Ő almát kívánt, nekem pedig véletlenül éppen volt alma az autóban. :)

Együtt mentünk ebédelni. Igaz ugyan, hogy nem kettesben, de mi ketten folyamatosan együtt voltunk. Nap közben kiderült, hogy Éva is még szombaton haza akart jönni, szívesen elfogadta a lehetőséget, hogy velünk jöjjen autóval. Olyan szépen alakult a napunk, amit nem is lehet megtervezni. Hazafelé útközben is sokat beszélgettünk. Annak ellenére, hogy négyen voltunk a kocsiiban, szinte csak mi ketten beszélgettünk. **Az utazás vége felé rájöttem, hogy Évát én eddig nem is ismertem. Megfogalmazódott bennem az a vágy, hogy jobban megismerjem...**

Kb. két hét múlva már együtt voltunk színházban, de csak mint barátok. Semmi nem volt. Sem kézen fogva járás, sem puszi. Csak baráti kapcsolat. Ettől kezdve sok közös programra együtt mentünk, együtt jöttünk. Főleg gyülekezeti és ifjúsági kórusos programokra.

Az első puszi decemberben esett. Ekkor már mindketten úgy éreztük, hogy ez több, mint egyszerű barátság. Nekem egy korábbi csalódásom miatt volt egy fogadalmam, hogy addig egy lánynak sem fogom meg a kezét, és nem puszilom meg, amíg nem tudok rá úgy tekinteni, mint esetleges leendő feleségemre. Mivel a puszi megesezt, másnap délután, munka után egyből felmentem Éváékhoz beszélgetni. Elmondtam neki, hogy én csak úgy szeretném folytatni a kapcsolatot, ha ő is hasonlóan gondolkodik. Egyetértettünk, együtt imádkoztunk. Ez 1988. december közepén történt, egy szép szerdai napon.

Ettől kezdve az események nagyon felgyorsultak. Szilveszterkor megbeszéltük, hogy összeházasodunk. Az ökumenikus imahét keddjén bejelentettük a *Gulyás* szülőknek, hogy mit döntöttünk. *Annuska néni* kicsit meglepődve kérdezte, hogy talán idén már eljegyzést is tervezünk? Mi pedig mondtuk: idén esküvőt szeretnénk. Apósom ekkor kb. ezt mondta:

„Látom, gyermekek, nem a beleegyezésünket kéritek, hanem az áldásunkat.” És ő áldását adta.

Eljegyzésünk március 24-én, húsvét szombatján történt. Húsvétkor mind a két gyülekezetben nagyon meglepödtünk, mert igazából nem sokan számítottak ilyen gyors fejleményekre. Mi pedig a világ legboldogabb emberei voltunk, és meglehetősen magabiztosak a házassággal kapcsolatban, hiszen megimádkoztuk. Most, 28 év távlatából mondhatnánk büszkén, hogy nem tévedtünk, de inkább azt gondoljuk, hogy a **Jóisten megajándékozott minket egymással.** Mivel mindig így tekintettünk egymásra, tudom, hogy ezen a téren nem érhet minket csalódás.

Asztalos Imre ●

Pontosítanék...

Nos. Már többször mondtam *Imrének*, hogy adja be a memóriáját javíttatni. Bár szerinte nincs rá szükség, ha itt vagyok én. *(Folytatása következik)*

A. Éva ●

Isten végtelen kegyelme

Balesetünk pár évtizeddel ezelőtt történt, de most is élénken emlékezem minden pillanatára. Nagyon szép karácsonyunk volt. Lelkünk örömmel és hálaadással volt tele. Sógorom meghívására az egész család érsekcsanádi utazásra készült, hogy az ünnepeket még egy nappal megtoldva együtt legyünk. Kora reggel szikrázó napsütésben indultunk el. Nagyon vidám hangulat volt az autóban. Öröm volt a szívünkben az előző napokban tapasztalt áldások miatt, beszélgettünk, a gyerekek a kapott ajándékokról meséltek, énekeltek, sokat nevtünk és gyönyörködtünk a mellettünk elsuhanó hófödte tájban.

Már nem voltunk túl messze úti célunktól, amikor autónk hirtelen jégbordára futott. Ez megdobta kocsiunkat. A lendülettől átkerültünk a szembejövő sávba, az út szélén lévő közlekedési táblát letaroltuk, az autó csomagtartója hirtelen fel pattant, majd tovább gyorsulva többször megpördültünk és az utat szegélyező árokba borultunk, úgy, hogy a kocsi a tetején állt meg.

Mindez nagyon gyorsan történt. Az előző percek vidámságát hirtelen nagy csönd váltotta fel. Majd férjem izgatott hangon kérte, hogy egyenként szólaljunk meg, hogy rendben vagyunk-e. Sürgetett, hogy minél gyorsabban másszunk ki a kocsiból, mert folyik az üzemanyag. Mikor már mindnyájan az autóröncson kívül voltunk épen, egészségesen, láttuk, a jó Isten milyen csodálatosan megóvott bennünket. Akik az úton utánunk jöttek és látták a történeteket, siettek segíteni. Nem akarták elhinni, hogy senki sem sérült meg. Hogy a baleset ideje alatt egy jármű sem jött a szembejövő sávban, hogy az összetört kocsiból mindnyájan sérülés nélkül szálltunk ki, mind-mind jó Atyánk végtelen kegyelme. Ez a baleset figyelmeztetés és elgondolkodtató volt, hogy életünk az ő kezében van, és annak hosszát is ő határozza meg. Óvó, védő kegyelme, szeretete a mai napig tart. Hála legyen mindenért neki!

Alvári Tiborné ●

Máshol

Az apró dolgok jelentősége

Egy rövid videóba botlottam a napokban a világhálót böngészve: néhány másodperc arról, ahogy az első dominót meglökve egymás után ledől a többi is. Ami különlegessége tette a látványt, az az, hogy míg az első darab alig néhány centiméteres volt, addig az utolsó már közel kétméteres. Elég volt egy apró tárgy kicsiny lendülete ahhoz, hogy egy hatalmas monstrumot ledöntsön. Ehhez mindössze annyi kellett, hogy mindegyik dominó egy picit nagyobb legyen az előzőnél. Elgondolkodtatott ez a rövid felvétel, mert nagyon jól szemlélteti, hogy **apró dolgoknak is milyen nagy lehet a jelentőségük.** Sokszor érezzük úgy, hogy túl keveset tudunk hozzátenni egy-egy jó ügy szolgálatához, de hiszem, hogy Isten nem is vár el többet tőlünk, mint amit a lehetőségeink, körülményeink engednek. Állhatunk a dominósor legelején, a közepén, vagy akár erős sziklaként a vége felé is, de a feladatunk ugyanaz marad: mindig csak az előttünk álló akadállyal kell megbirkóznunk, s nem az egész sorral.

Isten zaklatása?

A kicsiny dolgok kapcsán sokszor gondolkodom egy másik témán is, miszerint mennyire hozhatunk Isten elé apró, látszólag jelentéktelen dolgokat. A világban lévő sok szenvedést és nehézséget, vagy akár csak a körülöttem élő emberek próbáit látva a saját ügyes-bajos dolgaim sokszor tűnnek méltatlannak ahhoz, hogy Istent „zaklassam” velük. Egy elizeusi történet

bátorítást jelent számomra, hogy nyugodtan jöhetünk Isten elé apróbb dolgokkal is. A 2Királyok 6. részében leírtak szerint Elizeus és tanítványai egy szűkös épületben laknak, ahol nehezen férnek el. A tanítványok engedélyt kérnek új ház építésére, majd lemennek a Jordán partjára fákat vágni. Hirtelen egy rossz mozdulatot követően egyikőjük fejszéje beleesik a vízbe, és elsüllyed. A tanítvány megijed, mert kölcsönként eszközről volt szó, s Elizeushoz fordul segítségért. A próféta megkérdi, hova esett, majd odadob egy fadarabot, és a felszínre úszik a fejsze. Érdekes a történet, mert a bibliai csodák általában sokkal jelentősebbek voltak, vagy ha maga a csoda nem is olyan nagy, akkor az üzenet volt fontos. Itt azonban egyikről sincsen szó. **Kellemetlen lehetett egy prófétatanítványnak elveszítene egy kölcsönként fejszét, de azért mégsem ez a világvége,** valószínűleg meg tudták volna oldani a pótlását. Isten mégis úgy látta jónak, hogy egy apró csoda által segít a helyzetben. A történet üzenete számomra az, hogy bátran kiáltsunk Istenhez minden helyzetben, mert ő meghallgatja. Akár egy csoda által, de akár úgy is, hogy arra szólít fel, hogy mi ugorjunk bele a vízbe a fejsze után. Néha meglöki helyettünk az előttünk álló dominót, máskor hagyja, hogy egyedül birkózzunk meg a feladattal jellemünk fejlődése érdekében, de mindkét esetben ott áll őrző karjaival mögöttünk.

R. Áron

Igyekeztek a város jólétén...

• Mondd el zenével!

Az adventi időszakban harangzenekarunk a városházán adott koncertet az újpesti zeneiskola tanáraival, majd közös szolgálatra harangosaink vendége volt imaházunkban egy zenés istentiszteleten az Andor Ilona Ének-Zenei Általános és Alapfokú Művészeti Baptista Iskola (képünkön).

Férfikarunk pedig a főtéri gyertyagyújtáson énekelhetett.

Létlge

Isten azt mondja: tiszteljük édesanyánkat!

„Tiszteld apádat és anyádat, ahogyan megparancsolta neked Istened, az Úr, hogy hosszú ideig élhess, és jó dolgod lehessen azon a földön, amelyet Istened, az Úr ad neked!” (5Móz 5,16)

Miben nyilvánulhat meg a tisztelet a már felnőtt gyermekeknél?

– Először is udvariasan és tisztelettel kell bánnunk szüleinkkel. (Az 1Kir 2-ben olvassuk, hogy amikor Salamon királyhoz odament édesanyja, „a király elébe ment és meghajolt előtte, majd trónjára ült”.)

– Meg kell hallgatnunk tanácsukat. Szigorú értelemben nem kell engedelmeskednünk nekik, de bölcs dolog lehet megkérdezni véleményüket fontosabb kérdésekben, hiszen tapasztaltabbak nálunk.

– Az idősebb vagy beteg szülők szükségleteiről gondoskodnunk kell. „Ha pedig egy özvegyaszszonynak gyermekei vagy unokái vannak, ezek tanulják meg, hogy elsősorban a saját házuk népét becsüljék meg, és hálójukat szüleik iránt róják le, mert ez kedves az Istennek... Ha pedig valaki az övéiről és főként háza népéről nem gondoskodik, az megtagadja a hitet, és rosszabb a hitetlennél.” (1Tim 5,4,8)

Jézus Krisztus is példát adott ebben. Ott a keresztén gondoskodott a már özvegy édesanyjáról, amikor Jánosra, a „szeretett tanítványra” bízta. Megtehetette volna, hogy csak feltámadása után intézkedik Mária sorsáról, de nem hagyta, hogy Mária magára maradjon élete legnehezebb napjaiban.

GTI

Természetes

Tanít az erdő: fa felebarátok

Nemrégiben került a kezembe egy érdekes olvasmány, *Peter Wohlleben A fák titkos élete* című könyve, amely némiképp módosította a fákról és erdőkről kialakított elképzelésemet. Az érdekes tárgyi információk mellett a könyv lelki tanulságokkal is szolgált, amelyek közül most csupán egyet szeretnék kiemelni. A könyv írója erdészként tevékenykedik Németországban az Eifel-hegységben. Munkája során egy érdekes megfigyelésre tett szert. Erdőgazdasági szempontokból alapvető feladat a fakitermelés, amelyet ritkán (pl. gazdasági okokból) a fa

álló helyzetben történő elpusztítása, kiszáritása előz meg. Az említett folyamat során a kérget, illetve a fa háncsát a törzsön teljesen körbevágják és egy kis darabon el is távolítják, szabadon hagyva így a kéreg, illetve a háncs alatti fatestet, ami a fa lassú pusztulásához vezet. Az így megnyomorított fa szó szerint éhen hal, hiszen a levelek által, a fotoszintézis során termelt tápanyag (különböző cukrok) nem jut el a gyökerekig. Ezt a fakitermeléshez kapcsolódó, állva kiszáritásos faelpusztítási módszert korábban a könyv szerzője is alkalmazta. Egy idő után azonban érdekes megfigyelést tett, ellenőrző útjai során felfedezte, hogy az így megnyomorított fák közül közel sem pusztult el mind. Azok a zárt erdőben élő, körbevágott törzsű fák, amelyeket ép fák vettek körül, jó eséllyel évek múltán is életben maradtak, méghozzá úgy, hogy az eltávolított háncs nem képződött újra és a seb nem zárult össze, már-

pedig a megtermelt tápanyagok fönről lefelé történő áramlása így elképzelhetetlen. Hogyan maradhat- tak életben mégis ezek a fák? Csakis társaik segítségével. Számos kísérlet tanúsítja, hogy a fák a föld alatti gyökereiken keresztül szoros kapcsolatot ápolnak egymással, aminek része a lombzatban termelt tápanyagok továbbadása, megosztása is. Alkalmadtán ha az egyik bajba kerül, a legközelebbi szomszédok „irgalmatlan szamaritánusokká” válva, „igazi felebarátként” adnak a sajátjukból, igyekezve életben tartani nélkülöző társukat. Peter Wohlleben mindezt azzal magyarázza, hogy az erdőben a zárt lombkorona érték, amelyet „igyekeznek” a fák megőrizni. Viharok esetén ugyanis minden nyíladék potenciális veszélyforrás. Akárhogy is áll a dolog, miközben a tudósok válaszokat keresnek a különleges jelenségre, nekem eszembe jut néhány igei gondolat: „Ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.” Kövek helyett most egymásba karoló, összefonódó gyökerekkel – velünk vagy helyettünk, értünk és nekünk – a fák prédikálnak, példát mutatnak. Fej, agy, karok és lábak

nélkül is alkalmazzák az aranyzsabályt, tudják azt, amit mi gyakran elfelejtünk: a cselekvő és a cselekedet kölcsönhatását, hogy minden tettünk visszahat ránk, hogy a felebaráti szeretet „kifizetődő”, hiszen „aki mást felüdít, maga is felüdül”.
Egyikünk se hulljon ki a gyülekezet életető öleléséből!

Papp Szabolcs

Hétmérföldes

Mit is tanultam most...

Néhány hónappal ezelőtt egy külföldre vezető úthoz, egy sokféle szempontból új, ismeretlen és kérdésekkel teli kezdethez érkeztem. Nem éltem még külföldön, ezért nincs túl sok tapasztalatom. Néhány szóban mégis említést teszek arról, hogyan élem meg ezt személyesen. Többféle alternatíva és ezáltal kétség volt bennem, milyen úton és hogyan induljak. Voltak feszültebb és nyugodtabb pillanataim. Többször fordult meg a fejemben, hogy biztosan ezt az utat kell-e választanom. Végül mégis ebben tudtam megnyugodni. Azt ugyan nem véstem kőbe, meddig tart majd a kint tartózkodásom, úgy voltam és vagyok vele, hogy majd az érzéseimre és megtapasztalásaimra hagyatkozom. 2016. október 19-én eljött az indulás ideje, Hollandiában kaptam munkát és szálláslehetőséget. Innentől kezdve gördülékenyen mentek a dolgok. Persze nem minden alakulhatott terv szerint, egy kicsit hagyynom is kellett történni a dolgokat. Eközben észre kellett vennem az új lehetőségeket is. Jó volt megtapasztalnom, hogy a kezdetben még bizonytalan kilátások után bebizonyosodni látszik, hogy Isten megáldja törekvéseimet. Azt ugyan ma sem tudom, hogyan és merre vezet tovább az út a távolabbi jövőben, de igyekszem Istenbe vetett bizalommal élni a mindennapokat. Úgy érzem, ez olykor hitpróbáló és nehezen gyakorolható dolog az életemben, de azt hiszem, ezt sokan elmondhatjuk. Az ember szereti tudni a bizonyosat, és kezébe venni az irányítást. Vannak ugyan próbák és nehézségek a mindennapokban továbbra is, de bízom és kíváncsian várom, mit tervez Isten a jövőben.

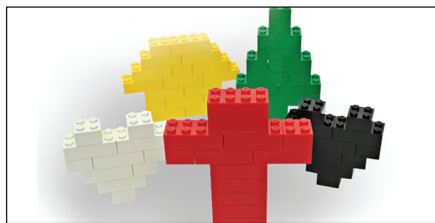
Most Anglia felé kanyarodik az utam. Még jelentkezem...

Kovács Sándor

Vasárnapi iskola

A megváltás színei

A közismert szavak nélküli könyvet, amely színekkel segít elmondani, hogyan lehet örök életünk, *Charles Spurgeon* találta ki 1866-ban. Hamar népszerűvé vált a világ minden pontján, mert használatával könnyen át lehet adni az evangélium üzenetét bárkinek, a gyerekeknek is.

Első szín az arany: a mennyországra emlékeztet, ami csodálatos hely, ott nincs betegség, fájdalom, éhínség, halál, mindenki tökéletesen boldog. Ez Isten otthona, aki annyira szeret minket, hogy azt akarja, mi is vele legyünk. De sajnos valami megakadályozza ezt...

A második szín a fekete: azt jelzi, hogy mi választ el bennünket Istentől: a bűn. Bűnünk mindaz, ami Istent boldogtalanná teszi: ha rossz dolgokon jár az eszünk, azokról beszélünk vagy meg is tesszük őket, hazudunk, engedetlenek vagyunk szüleinkkel, bántunk másokat, irigykedünk stb. Minden ember követett már el bűnt. A büntetésünk az, hogy nem lehetünk Istennel a mennyben. Bűneink miatt a szívünk már nem tiszta. Mivel Isten tökéletesen tiszta, csakis úgy enged be bennünket a mennybe, ha a mi szívünk is tiszta. Saját erőnkől nem tudjuk megtisztítani a szívünket, de Isten annyira szeret minket, hogy adott egy megoldást!

A harmadik szín a piros: Jézus vérét jelenti – az egyetlen módját annak, ahogyan megtisztulhat a szívünk. Isten annyira szeret bennünket, hogy elküldte Fiát, Jézust a földre. Ő ember volt, de másfajta, mint az összes többi ember. Jézus Isten is, aki soha nem követett el bűnt. Lejött a mennyből a földre, hogy a bűneinkért átvegye a büntetést. Meghalt a kereszten, hogy mindazt a rosszat, amit elkövetünk, Isten megbocsáthassa. Halála után a harmadik napon Jézus feltámadt, újra él! Amikor Jézus elszen-

vedte a büntetést a mi bűneinkért, valami csodálatos történt: a szívünk már tiszta lehet!

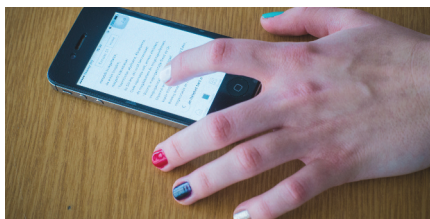
A negyedik szín a fehér: hogy a szívünk tiszta legyen, be kell vallanunk, hogy bűnt követtünk el, bocsánatot kell kérnünk Istentől, és hinnünk kell abban, hogy Jézus meghalt a kereszten átvállalva a mi büntetésünket, hívunk kell Jézust a szívünkbe, hogy segítsen nemet mondanunk a bűnökre. Amikor őszintén megtesszük ezeket, a szívünk tiszta lesz.

Az ötödik szín a zöld: ezután növekedni kezd az életünk, mint a szép zöld fű, a levelek és a fák. Különleges barátságunk alakul ki Jézussal. A növekedésben segít, ha sokat beszélgetünk Istennel, olvassuk a szavait, vagyis a Bibliát, és engedelmeskedünk neki.

Az öreg Spurgeon bácsi (183 éves lenne most) örülné, ha látná, milyen ötletesek a mai gyerekek. Próbálkozz te is! A fiúk megépíthetik az öt színt legóból, mint a fenti képen. A lányok

készíthetnek karkötőt az öt színnel. A nagyobbak, akik szívesen beszélnek a barátaiknak is Jézusról, a körmükre is festhetik a színeket, hogy mindig kéznél legyen az evangélium.

Vagy különleges, ötszínű húsvéti tojást is ajándékozhat a barátaidnak. **Csak rajta!**

Közreműködtek: Antal Saci, Bán Teodóra, Györgyné Várady Andrea, Horváth Zsófi, Jobbágy Csani és Csenge, Révész Dorkás

Gyere te is!

A vasárnapi iskola második félévi programja

A vasárnapi iskolában a jelenlegi tanév aktívan, sok programmal kezdődött el. A lelkesedést igyekszünk továbbvinni a második félévre is. Így már a félév elején a tanítók csoportja megtervezte, hogy a vasárnapról vasárnapra megtartott alkalmak mellett milyen programokon szeretnénk a gyerekek számára élményt, interaktivitást, barátkozási lehetőségeket adni azon túl, hogy mélyítjük tudásukat, ismereteiket a Bibliáról, a Bibliából. Engedjék meg az olvasók, hogy bemutassam ezeket a programokat, ahová várjuk a gyülekezetbe járó és a vendégként érkező gyermekeket is.

Március 12-én egy közös, összevont vasárnapi iskolás alkalmat tartunk 9–11-ig, ahol arról beszélgetünk a gyerekekkel, mi is az adakozás lényege. Majd egy bodrogi iskola és óvoda gyermekei számára készítünk kedves ajándékokat. A diákok többsége nevelőszülőknél él, nehéz anyagi körülmények között. **Április 8-án**, szombaton délután a gyerekeket egy vidám alkalomra hívjuk, ahol kincskereső játékok, foci, kézműveskedés várja őket a virágvasárnap és húsvét témakörében.

Május 7-én az édesanyákat köszöntjük a délutáni istentiszteletünkön.

Május 28-án gyermeknap alkalmából a délelőtti istentisztelet után közös családi piknikezésre indulunk a természetbe. A kirándulás és játék után meglepetés várja majd a gyerekeket.

Június 11-én a délutáni istentiszteleten zárjuk az évünket. A vasárnapi iskolás csoportok bemutatják, hogy a 2016–2017-es tanévben mivel foglalkoztak. Szeretettel várunk mindenkit!

Végezetül szeretnénk megkérni a gyülekezet tagjait, hogy gondolkodjanak imádságban a gyermekekre, lelki fejlődésükre, közösséggé kövacsolódásukra és tanítóikra, akik a jó Isten szolgálattevői a gyermekek felé. Köszönjük!

Horváth Zsófi

Ki-ki csoda!

Egy ismétlődő mosoly köztünk

Székely Irénke

A mosoly és belső derű, amit magával hoz, mindig felüdülést ad. Székely Irénke 2003-ban települt át Nagyszalontáról Sarkadra, rögtön be is illeszkedett a gyülekezetbe, hiszen testvére látogatásakor korábban már megismerkedtek. Szereti az igehelyekhez kapcsolódó szavakat. **Honnét ered a versszereteted?**

Tudod, nagy áldás volt számunkra, hogy a négy testvéremmel abban a házban tudunk felnőni, amely Arany János telkén volt. Magyarázzam...?

Milyen családban nőttél fel és mikor tértél meg?

Az én családi bölcsőm maga volt a mennyország! Szüleim gazdálkodók voltak s igen komoly hívők. Isten szerint éltünk. Nagyatám és apukám is gyülekezetvezetőként szolgált, anyukám is bibliaszerető asszony volt. Apukám minden hangszeren játszott a dicsőítésben, s én azt hittem, hogy a mi életünk a világ igazi arca. 16 évesen merítkeztem be. Komolyan elköteleztem magam az Úr mellett, de amint 21 évesen kikerültem az igazi világba, szinte védtelen lettem. Az idő tájt történt, hogy édesapámat egy igaztalan vád alapján sok fájdalom érte a gyülekezettől, és ezáltal én is meghidegültem. De a munkám során gyorsan emelkedtem felfelé, és azt hittem, hogy velem minden rendben van. Aztán úgy alakult, hogy nem hívő fiúba szerettem bele, és meg voltam győződve arról, hogy majd én megtérítem. Ennek a tévedésnek ma is eszem keserű kenyerét. Semmi nem úgy történt, ahogy ifjúim lelkesedéssel gondoltam, rettenetes életet hozott ez nekem. Nem ő közeledett Istenhez, hanem én távolodtam el a gyülekezettől. Hála az Úrnak, hogy tőle nem. Édesanyám halálakor megszólított a Szentlélek: „Engedd el, megfáradt!” Megköszöntem őt, és ezt mondtam: „Követlek, anyám!” „Tudom!” – válaszolta, és ez nekem sok erőt adott.

Család?

Két lányunk született. Amerikában és Pesten élnek.

Ezért vagy sokszor köztünk?

Megadatott, hogy itt vehettünk egy kis lakást a lányomékal mellett. Amikor jövök unokázni, esténként hazatérek csendességben lenni. Már jócskán

benne járok a hetvenes években, ez is szükséges. És a műtétek, orvosi kezeléseik is, amelyeket gyakran itt kapok, mert ez az állandó lakhelyem.

Hogy találtál rá a mi gyülekezetünkre, miért pont ide jársz ilyen hűséggel, amikor a fővárosban vagy?

Ennek komoly gyökerei vannak! (nevet fel kedvesen) Tudod, Mészáros Kornél testvért még ifjúkorában ismertem meg Gyulán. Már abban az időben székhez ragasztott az igehirdetése, és amikor megtudtam, hogy ő itt van... húzott, vonzott a szívem. De ugyanígy Beharka Pali bácsi orgonajátéka is. Érted, hogy miért... Ugyanakkor nagy áldás az is, hogy kényelmes ide a közeledés.

Mivel telnek még a napjaid?

Most vettem elő ismét *Kornya bácsi* életrajzát. Tudod, ő nagyon közel áll a családomhoz, hiszen a dédnagymamámát ő merítette be. Nagymamám Vass lány volt Nagyszalontán, és Kornya Mihály bácsi evangelizációja és gyülekezetplántálása után nagyon komoly gyülekezeti életet éltek Isten dicsőségére. Idén január 3-án volt Kornya testvér halálának 100. évfordulója, és nekem nagyon rosszulesik, hogy semmiféle megemlékezést nem hallok e témában, pedig ő is mindenkinek mindenévé vált! Mivel nálunk is evangelizált, e szent cél érdekében megtanult románul is. Tudod, amikor meghalt Diószegen, egy román férfi sírva borult rá és csókolgatta a lábát. Zokogott: „Mennyit járt ez a két láb értem, hogy a bűn fogságából kiemeljen engem!” Igen, a megváltás az Úr Jézus műve, de nagyon is kell örülni, amikor feltűnnek az örömhírt hozó lábak. Az övé ilyen volt. Azért is mondják parasztprofétának, mert a megértett ígét igen közvetlenül, érthetően mondta el másoknak. Ráadásul nem kényelmes kocsiban utazott ám! Általában a két lábán. Erős példa ő a mai napig mindnyájunknak! Bár csak ma is lenne, aki ezt felvállalja! Bár csak küldene az Úr ismét ilyen lelkeket, bár csak ismét az evangéliumtól lenne hangos Európa! Bár csak ezt mondaná az elhívott: „Itt vagyok, engem küldj!” – ezért imádkozom.

Salyámosy Éva

Most olvastam

Alex MacDonald:

Mondd el a történetet

12 történet, melyeket egy-egy bibliai szereplő mesél: egy római katonatiszt, aki Heródes után vizsgálódik; egy régebben örültnek

tartott ember, akiből légiónyi gonosz távozott; egy számariai asszony, aki a kútnál találkozott egy férfival; stb. Mindannyian egy részletét mondják el életüknek, társadalmi helyzetüknek megfelelő beszédstílussal. Mintha csak nekünk mesélnének. Van, akinek tetszik az ilyen jellegű téma, van, akinek nem. Szerintem érdekes lehet, annak ellenére, hogy a fordítás stílusa egyhangúra sikeredett. (A könyvborító még olyanra sem.) Az újramesélős történetek nagyon közkedveltek mostanában. Gondoljunk csak *Francine Rivers* bibliai hősről írt sorozatára, vagy a *Ben-Hurra*, *Az ország titkára*, vagy az *Onézimusz* gyerekkönyvre. Mindegyik új nézőpontot adott az ismert bibliai történethez, segít belehelyezkedni az események sorába. Ezért is volt meglepő számomra egy cikk, ami kifejezetten arról szólt, milyen rettetes különbség van mese és valóság közt (a hangsúly a *rettenetes* van). Eszerint ezzel a Bibliát hamisítják meg, kiszínezik a mondanóját, mintegy saját igazságot állítva fel. Mivel Jézus is mesélt példázatokat a könnyebb érthetőség kedvéért, úgy vélem, a meséléssel nincs gond. Történetbe ágyazva az evangélium azt az érzést kelti az emberben, mintha a helyszínen járna. Ezek nem bibliai segédkönyvnek íródtak. Az ilyen jellegű olvasmányokat jelen könyv írója, egy skót zeneszerző-lelkipásztor ötletadóként javasolja, de mindenképpen továbbgondolásra ajánlja, megszólítva az olvasót: ő mit tett volna abban a bizonyos helyzetben.

(Kolozsvár: Koinónia, 2011)

AGÉ

VisszaPillantó – a teljesség igénye nélkül

„Apa, készen vagyok, most már mehetünk!”

Egy tenyérnyi tardosi vörös márványcsiszolatban gyönyörködtem. Ott feküdt békésen a kézi hímzésű fehér csipketerítőn. Jól mutatott az üvegtetejű zsúrasztalkán. Ennek a megkövesedett ősi ammonitesz csigának minden porcikája tökéletesen látszott ezen a műremek munkán. Az egyre csökkenő, gyönyörű kis gázkamrácskákat pontosan meg lehet számolni. Olyan az egész, mintha csak egy jól megtervezett mérnöki rajz lenne. Annak idején, mikor még élt, neki is pihennie kellett. Sziesztáját a tenger fenekén töltötte. Ókelme sosem tanult fizikát, sőt Arkhimédészről se hallhatott semmit. Mégis tudta, mit kell tennie, ha életben akart maradni. Ha úszkálni támadt kedve, vagy ennie kellett, akkor gázokat fejlesztett a kis kamrácskáiban, és vígan lubickolhatott a hajdanvolt Pannon-tenger vizében. Mikor aludni akart, akkor a kamrácskáiból a gázokat kiengedte, majd le-süllyedt a tenger fenekére. Jókat szundikált.

De egyszer aztán neki is eljött a végideje. Lefeküdt, de többé már nem kelt fel. Lassan megkövesedett. Az egykori kis állatka most

előttem alussza örök álmát a márvány rabságában. Átszellemülten simogattam értékes szerzeményemet.

Felöltött bennem egy kérdés: Na és én milyen „lenyomatot” hagyok az utókorra?

Miklós István

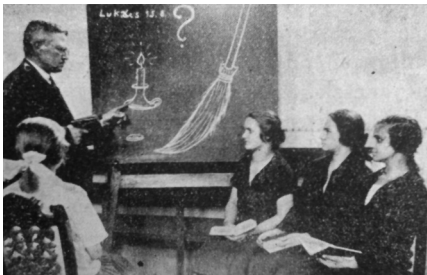
(*Békehírnök*, 2012 /43–44)

Pista bácsi február 27-én hazatért menyeyi Atyánkhoz. Március 4-én búcsúztattuk Fóton. „Jövök, Uram, mert hívó szavad hallom...”

MúltKor

A vasárnapi iskola keletkezése és fejlődése Újpesten és környékén 5.

Írta: Révész Zsigmond vas. isk. főtanító

Megemléltendő még, hogy a közel-múltban egy néma osztályunk is volt, egy ugyancsak néma tanítóval.

Ezzel elértem az újpesti és környékbeli vasárnapi iskolák történetének megírásánál az utolsó fejezethez, s befejezem azzal a kívánsággal, hogy adjon a jó Isten erre a szép és nemes munkára sok áldást, hogy sokan már gyermekkorukban megismerhessék az Úr Jézust.

Forrás: 1901–1931. Harminc esztendő az újpesti baptista gyülekezet életéből (Mezőberény: Baltha Ny., [1932]) 26. o.

VisszaPillantó

● Juhász Endre testvértől búcsúztunk decemberben. 1928-ban született Gyűrén. 1950 körül jött Pestre, megnősült, két gyermeke született, Zoltán és Klára.

● Február 26-án a kerület protestáns egyházainak jó hagyománya szerinti szószékcserén – amikor lelkészeink egymás templomaiban prédikálnak – kedves igehirdetőnk Solymár Gábor nyugdíjas lelkész testvérünk volt, evangélikus templomszomszédunk, Solymár Péter lelkész édesapja. Emlékezetes többek közt az általa idézett modern nyelvezetű szertethimnusz:

„Ám egykor majd egyetlen asztalt ülünk körül mindnyájan, és ő lesz majd minden mindenkiben. Mert a szeretet nélküli kötelességtudat: kedvetlen. A szeretet nélküli felelősség: figyelmetlen. A szeretet nélküli igazság: kemény. A szeretet nélküli okosság: gőgös. A szeretet nélküli barátságosság: hűvös. A szeretet nélküli rend: kicsinyes. A szeretet nélküli hatalom: kíméletlen. A szeretet nélküli birtoklás: fősvény. A szeretet nélküli adakozás: képmutató. A szeretet nélküli vallásosság: bigott. A szeretet nélküli hit: vakbuzgó. A szeretet nélküli remény: fanatikus. A szeretet nélküli élet: értelmetlen. Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három. Ezek közül pedig legnagyobb: Jézus.”
(Részlet Fabiny Tamás parafrázisából)

Hatalmas apróságok

● Gyülekezetépítő lelkigyakorlatok – fiatalabbak is elkezdhetik

Ebben a hónapban készítitek egy kedves meglepetést valakinek a gyülekezetből, és meglepem velem (akár titkosan).

● Mozgás! – kincses tanácsok Kincsesné dr. Meláth Melindától

Kisütött végre a nap! Vége a borús, fárasztóan szürke télvégi napoknak. A téli hónapok alatt azonban szerveztünk elszokik a rendszeres mozgástól, sokan fáradtnak és levertnek érzik magukat. Ne keressünk kifogásokat, mert ez ellen lehet tenni! Legegyszerűbb mozgásforma a gyaloglás-túrázás. Az idősebb korosztálynak is jó szívvel ajánlható, sokszor súlyos betegségből lábadozóknak az orvos javasolja. A szívbetegnek az emelkedőket inkább kerülniük kell, főleg az első időkben. A hétvégi séta a cukrászdáig meg vissza senkit se nyugtasson meg, ennyitől nem leszünk edzettek, testsúlyunk sem fog csökkenni. Hatása csak a heti négy, de inkább öt alkalomnak van. Figyelniük kell arra, hogy edzettségüknek megfelelő terepet és intenzitást válasszunk, hogy megóvjuk magunkat a sérülésektől. A táplálkozással, folyadékpótlással kapcsolatos szabályokat itt is be kell tartanunk.

● MosolyOktató – Györgyéknél

Vilmó 3 évesen már érdeklődött az autómárkák iránt. Megállunk a pirosnál:

Vilmó (3): Apa, ez egy „Lencse” autó?

Apa: Lancia?

Vilmó: Igen, én is azt mondtam.

Vili mindig szeretett főzni, általában együtt készítettük az ételeket, és ötletadóknak is kiváló volt:

Vilmó: Anya, csinálsz fufantit levest?

Anya: Fufantit leves? Az milyen, Vilikém?

Vilmó: Hát amiben virsli van meg káposzta.

Anya: Ja, frankfurtit?

Vilmó: Igen, fufantit!

Vili most 7 éves. Az imaházban egy januári vasárnap délelőtt a szokott helyünkön „ülve” (inkább ficánkolva) a kis Tikva (9 hónapos) tipeg hozzánk.

kmv

Tikva anyukája, Viola kérdezi Vilit:

Viola: Hazaviszitek?

Vili: Anya, hazaviszük? Annyira cukil! (Eszébe jutnak kistestvérei, az ikrek...)

Viola: De akkor már négyen leszünk, és így is elég idegesítőek vagyunk! Akkor inkább mégsem.

● Slet – Szűcs Gyöngyitől

Ha csokoládéval szeretnénk bekenni egy tortát, csak annyira melegítsük föl, hogy ajkunkhoz érintve ne égesen, különben a csoki is égett lesz... Ha jól kenhető és fényes csokimázt szeretnénk, segít, ha 100 g csokoládéhoz 2 evőkanál olajat keverünk.

● (Révész) Sanyi bácsi kertjéből – kertészrovatka

Törpeíriszek rácsodálkozása a világra:

Így történt

Egy baptista bánya-mentő a népköztársaság idején

A riporter beszélget egy komlói bánya-mentővel:

– Mennyit keres?

– Kevesebbet, mint vājár koromban.

– Akkor miért csinálja?

– Parancsra.

– Milyen parancsra?

– A szeretet parancsára, én baptista vagyok. Van itt Komlón egy hetvenes baptista közösség... akad köztünk bányász, postás, tisztviselő. Már vājár koromban is megtettem, hogy a fizetésem egy részét megosztottam a csilélésemmel, mert négy gyermeke volt, és nyomorogtak. A többi vājár kinevetett: Elment az eszed, másra keresel? Ti ezt nem értitek – mondtam nekik –, a világ asztalának mind a négy lába törött már, és egyetlen téglát támasztja alá: az emberek segítése egymáson.

– Van még baptista a mentők között?

– Csak én, de olyan ember nincs az osztágban, akinek valamilyen hite ne volna: vagy kommunista, vagy vallásos. Hit nélkül ember nem bírna a mi munkánkat... mert hiába élünk köztársaságban, egy császár uralkodik rajtunk: a munka, és csak az tudja megadni a császárnak azt, ami a császáré, aki valamilyen istennek is megadja azt, ami az Istennek jár.

(Kortárs, 1965. június)

Bölcs beszéd

El tudsz-e képzelni olyan helyzetet, amely megrengeti a hitedet?

– A hitem rengeti meg a helyzetet – válaszolja Konkoly-Thege Gyöngyi.

Kiadja az Újpesti Baptista Gyülekezet
1043 Budapest, Kassai u. 26.

ujlant@baptist.hu; www.ujlant.atw.hu

Felelős kiadó: Mészáros Kornél

Felelős szerkesztő: Szommer Hajnalka

Tördelőszerkesztő: Papp Szabolcs

ISSN 1217-4378

A cikkek egy része rövidítve fért a lapba.

Eredeti teljes terjedelmükben a

www.ujlant.atw.hu oldalon olvashatók.